

უსაქმო კაცი

იყო ერთი მოცლილი, უსაქმო კაცი. არას ნივთისაგან საქმარი არა იცოდა რა. შემოუვიდა გულშიგან და იწყო მიწის თხრა და ნიავება. სამს-ოთხს თვეს მის მეტი არცარა საქმე ჰქონდა და არცარას ისაქმებდა. მოუვიდა კაცი მოურავისა, სამკალად აწვიეს და არ წავიდა: სამუშაო შინ მიცხო, გარ რად ვიმუშაო.

მოუვიდა მეზობლის კაცი, მამა მოჰკდომოდა, და აწვიეს: მოდი მიტირეო და აღაპიც მიჭამეო. არც მუნ წავიდა.

მოუვიდა სხვა მექორწილის მაწვევარი და ეგრე უთხრა: ძლივ ერთს საქმეს შევმართე, ვირემ გავასრულებდე და ამისაგან მოვიცლიდე, არც სეფაზე წავალ და არც სატირლად მცალიან და არც ლხინს ვნახაო. რა დავათავებო, მას უკან ყველას ვიქმო.

- მის მსგავსად, ვიდრემდის ჩემის საქმისაგან ეგ არ მოიცლის, მაგას არცარა ქორწილისა, არცარა ვაებისა, არც მეფისა და არც ერისა არა უნდა რა, და მასუკან სხვას რასმე მოიგონებს, თვარა ჩემის მეტი საწუხარი და სალხინო მაგას არა აქვს რა.

თქვა რუქამ:

- არა ახალია ეს საქმე. ძველთაგან თქმულა: არას კაცს კარგის მოქმედისათვის კარგი არ უქმნია და მის მაგიერ ავი მიუგია. თვარა ლეონ რას მემტერება? ერთი დაკარგული კაცი არავის შეეწყნარებინა და მოვიდა, მეფეს გავაწყევ და დიდი წყალობა მიანიჭა.

აწ მე რას მიპირებს?

თქვა რუქამ არაკი.